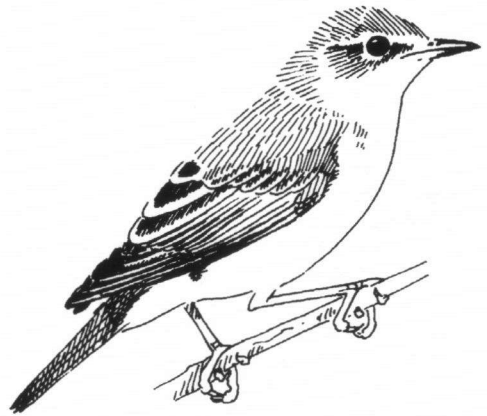

Apocalyps

Gerard Ouweneel

Een oude hoogstamboomgaard, een rijtje uitgelopen knotwilgen en een vervallen schuurtje met daaromheen wat doorgesloten elzen. Dat was jouw wereld, al bij al niet groter dan enkele tientallen vierkante meters. Een vergeten hoekje onder aan de dijk. Een dijk door een wijde polder met aan weerszijden machtige schietwilgen, links en rechts een zicht ver. In jouw wereldje kende je iedere duim grond. En alle geluiden. Overdag 's zomers de roep en zang van medebewoners van je domein. De ijle, haastige melodie van de Grauwe Vliegenvanger, de gouden strofen van de Fitis en het 'tek-tek' van het paartje Ringmussen. Zij maakten deel uit van je kleine wereld met, in jouw beleving, daaromheen rondom de onbegrensde ruimte. Viel de schemer in, dan kwam je uit je schuilhoek. Vloog je altijd eerst naar dat heiningpaaltje. Vandaar overzag je dan je gebied. Bij geritsel in het gras spanning. Waarna een snelle en gerichte duikvlucht naar dat geluidje: naar een tor, muis of kikker. Langs die lange, stille schietwilgendijk lagen nog meer van die vergeten hoekjes, de meeste maar kort uit elkaar. En ook een paar boerenbedrijfjes... een dijk als in een landschap van Willem Roelofs. De bosjes en boerderijtjes bezaten hun eigen vogelgemeenschap. Waartoe vaak ook een koppeltje van je soortgenoten behoorde. Wanneer je al in januari nachten aanving met je 'kieuw-kieuw' kwam van menig andere plek antwoord. Je wereld veranderde. De boeren moesten stoppen met hun bedrijfjes. Halverwege de dijk verrees een grote onderneming, met drie enorme ligstallen. De oude kleine hoesjes met bijbehorende schuurtjes raakten ontvolkt en werden gesloopt. Daarvoor in de plaats kwamen buitens,

De Fitis laat zijn gouden strofen horen... (tekening Ed Hazebroek)

met modeltuinen. De nieuwe bewoners lieten 's avonds langs de dijk hun honden dollen en ijlden in hun grote BMW's en Audi's af en aan. Er kwam meer licht, geluid en onrust in je wereld. Al een paar zomers geleden keerde je partner niet terug van een nachtelijke vlucht langs het dijktaf. Geschept door een auto. Op je inviterende 'kieuw-kieuw' en 'koewiet', ieder voorjaar opnieuw, kwam geen reactie meer. Ook niet van verderop langs de dijk. Vorige week kwam de catastrofe. Het geluid van zware motoren, harde stemmen en het hoge gejang van kettingzagen. In een paar uur was jouw wereld verdwenen. Veranderd in stapels kale stammen, slordige hopen takken en bundels twijgen met daaraan nog het net uitgelopen voorjaarsgroen. Ergens, achter een bureau, had een instantie bepaald dat de dijk verbreed moest worden. Een ander lichaam had achter een ander bureau vastgesteld dat de schietwilgen kaprijp waren... allemaal tegelijkertijd op hetzelfde

tijdstip kaprijp. En in zo'n grote, ver weg gelegen glazen kantoorkolos had weer een andere instantie uitgemaakt dat ergens in de buurt van jouw schuilhoek een stuk nieuwe natuur kon worden weggezet, zodanig aangelegd dat mensen de gelegenheid zouden krijgen om optimaal te recreëren. De drie instellingen hadden elkaar gevonden en hun plannen op elkaar afgestemd. Samen hadden ze een overlegorgaan, een 'schap' gevormd, een grote, gladde en onbenaderbare organisatie, met een afgeschermd besluitvorming. Langs de hele lange, maar al lang tijd niet meer stille dijk en aan beide zijden tot ver de polders in, barstte vorige week het aannemersgeweld los. In paniek vluchtte je weg voor het inferno. Vloog je laag langs de grond de grote wijde polder in. Overall licht en geluid, nergens een schuilhoek. Ver kwam je niet. Toen je bij je bange vlucht die lange door de polder lopende weg kruiste, was daar ook een auto. Langs die weg vond ik je. Dood. Nu lig je hier op tafel. Kan ik je bruinrijze verenpak met witte vlekken en strepen van dichtbij bewonderen. Maar je felle gele ogen zijn verstart en vreemd weggedraaid. Je was de laatste Steenuil van die eens zo stille dijk.